

SCRISOARE PASTORALĂ LA SF. PAȘTI 2005

*“Așa grăiește Domnul către oasele acestea: Iată, Eu voi aduce întru voi duh de viață și nervi voi aduce pe voi și carne voi pune pe voi și piele voi întinde pe voi și duhul Meu îl voi pune întru voi și veți învia și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.”
(Iezechiel 37,5-6)*

Iubiți credincioși,

Hristos a înviat!

Astăzi suntem în prezența tainei Învierii Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Prin bunătatea iubirii lui Dumnezeu, această sărbătoare a fost revărsată din nou peste noi și suntem chemați de Sfântul Duh să ne adunăm împrejurul altarului lui Dumnezeu pentru a auzi proclamația electrifiantă a îngerului la mormânt: *„Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți? A înviat; nu este aici... Aduceți-vă aminte ce v-a spus pe când era încă în Galileea că Fiul Omului va fi dat în mâinile păcătoșilor și va fi răstignit, dar a treia zi va învia. Și ele și-au adus aminte cuvintele Lui.”* (Luca 24,6-8)

În fiecare an pe care-l petrecem pe pământ suntem binecuvântați să ne „aducem aminte de cuvintele Sale”, mai ales acum, în această zi de sărbătoare a sărbătorilor, a Sfințelor și Măritelor Paști. Aceste cuvinte au fost vestite de către înger *„femeilor care veniseră din Galileea cu Iisus...”* (Luca 23,55) În Biserică, în fiecare Duminică, ziua Domnului, sărbătorim acest eveniment răsunător al „învierii lui Hristos din morți”! În iconografia Bisericii, în cadrul Utreniei Duminicii, comemorăm acele femei la Binecuvântările Învierii. Ele sunt numite „ucenițele Domnului” pentru că, cu adevărat l-au urmat pe Hristos și învățătura Sa. Ele mai sunt numite „mironosițe” - purtătoare de mir - pentru că au adus miruri la mormânt pentru a unge Trupul Domnului. Cei doisprezece Apostoli, ale căror chipuri le vedem în icoana Cinei celei de Taină care este deasupra ușilor împărătești, nu au fost singurii care l-au însoțit pe Mântuitorul în misiunea Sa. Aceste femei l-au urmat și ele pe Mântuitorul și ele au fost cele care: *„După ce a trecut Sabatul, dis-de-diminează, în ziua cea dintâi a săptămânii... au venit la mormânt.”* (Matei 28,1-2) Aceste femei au fost ucenițe cu adevărat, pentru că au înfruntat întunericul și tăcerea primejdioasă a străzilor Ierusalimului, ieșind de sub protecția zidurilor cetății, mergând în grădina în care se afla Mormântul Domnului pentru a unge Trupul Învățătorului și Domnului lor.

În Evanghelia după Marcu, auzim îngerul spunându-le: *„Nu vă temeți. Căutați pe Iisus din Nazaret Cel Răstignit? A înviat, nu este aici. Vedeți locul în care l-au pus. Mergeți și spuneți ucenicilor și lui Petru...”* (Marcu 16,6-7) Femeilor li s-a poruncit să-și înceapă misiunea lor prin a propovădui celorlalți Învierea Domnului răstignit. „Celorlalți” însemnând însuși Apostolii care fugiseră de la locul răstignirii, Petru care se lepădase de trei ori de Domnul, și celorlalți Apostoli care, de frică pentru viețile lor se încuiaseră în foisor, Apostolilor care n-au avut curajul să înfrunte întunericul și primejdia străzilor Ierusalimului pentru a se apropia de mormânt în zori de zi. Probabil, credința lor în promisiunea Domnului că va învia din morți, a fost anihilată de frica pentru propriile lor vieți, iar cei trei Ucenici uitaseră ceea ce văzuseră și auziseră pe Muntele Taborului și ceea ce Hristos Domnul le poruncise: *„Și pe când coborau ei de pe munte, Hristos le-a poruncit: Să nu spuneți nimănui nimic din cele ce ați văzut, până când Fiul Omului nu va învia din morți.”* (Matei 17,10) Femeile mironosițe, deși împlineau o datorie, o ultimă acțiune de dragoste și compasiune față de Învățătorul lor, nu erau nici ele pregătite să audă proclamarea Învierii. Dar limitele inimii și rațiunii omenești pot fi depășite atunci când cineva își pune nădejdea în Dumnezeu care a făcut cerul și pământul. Psalmistul David spune: *„Dar întorcându-ți Tu fața Ta se vor tulbura; lua-vei duhul lor și se vor sfârși și în țărâna se vor întoarce. Trimite-vei Duhul Tău și se vor zidi și vei înnoi fața pământului. Fie Slava Domnului în veac!* (Ps 104,30-32)

Din relatările Evangheliilor, știm că femeile mironosițe au călătorit împreună cu Domnul în timpul propovăduirii Sale; L-au auzit profețind moartea Sa pe cruce; L-au auzit încurajându-le să nu le fie teamă și să nu-și piardă credința; căci El va birui moartea și va învia; și că se vor întâlni din nou cu El, nu în cetatea Ierusalimului care nu L-a primit, ci în Galileea, printre acea care au primit mesajul Său de mântuire și pe care acum trebuiau să-i anunțe. Cu adevărat, locul în care fusese pus era gol și El va împlini făgăduința de a fi cu ele din nou și de a petrece cu Ucenicii timp de 40 de zile!

Iubiți credincioși,

Ce spaimă au tras aceste femei, văzând răstignirea și îngroparea, plângând toată noaptea moartea Domnului, așteptând să treacă lunga zi a sabatului, pentru a putea ieși din oraș pentru a veni la mormântul pe care Iosif din Arimateea îl dăruise pentru a fi înmormântat Domnul. De-a lungul drumului lor, erau asemenea lui Iezechiel care purtat fiind de Duhul Sfânt a văzut Valea Morții plină de oasele goale ale celor răposați de demult. Lui Iezechiel i s-a hărăzit să vadă puterea de a învia a lui Dumnezeu peste valea oaselor goale ale morților de demult. Femeilor mironosițe, le-a fost dat să vadă pe Însuși Hristos Domnul înviiat. În vreme ce Iezechiel a văzut prototipul învierii universale, femeile mironosițe au văzut pe Hristos Cel Înviat, Autorul învierii tuturor oamenilor. Ele L-au văzut așa cum le promisese, în Galileea. „Și S-a arătat lor după Patimile Sale, în multe rânduri; pentru 40 de zile S-a arătat lor și le-a vorbit despre împărăția lui Dumnezeu.” (Fapte 1,3)

Lui Iezechiel i s-a spus că oasele ce le vedea erau ale întregii Case a lui Israel: „Oasele noastre s-au uscat, nădejdea noastră s-a dus; suntem ca și morți. Apoi Dumnezeu i-a spus lui Iezechiel să profețască asupra lor: <<Spune-le lor: Așa grăiește Domnul: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre și vă voi conduce înapoi în pământul lui Israel...Și voi pune Duhul Meu în voi și veți trăi...” (Iezechiel 37,11-14) Acest dar al învierii, al ridicării morților, al conducerii înapoi spre un “loc de odihnă, un loc cu verdeață, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin” a fost plănuțit nu numai pentru un segment limitat de oameni, ci pentru întreaga omenire. Noi, iubiți credincioși, suntem moștenitori ai acestei făgăduințe.

Minunea Învierii e propovăduită, cântată, amintită și îmbrățișată la fel de mult astăzi ca și atunci când a avut loc. Urmând celor 40 de zile în care a învățat pe Apostoli, Înălțării la cer, Pogorării Duhului Sfânt și așteptând a doua și slăvita venire a lui Hristos, noi suntem chemați să sărbătorim Învierea Sa și să privim spre fiecare cimitir și loc de veci ca spre un loc în care oasele goale așteaptă sunetul trâmbiței arhanghelului. Însuși cuvântul cimitir înseamnă “loc de odihnă”.

Scânteia minunii care s-a aprins în inimile femeilor mironosițe s-a transformat într-o flacără strălucitoare de mărturisire publică care a pătruns peste veacuri de disperare, păcat și moarte odată cu salutarea eternă: “Lumina lui Hristos luminează tuturor!” Răsărind din întunericul mormântului, mesajul continuă să iradieze, să încurajeze, să întărească pe oameni cu bune intenții. Sărbătorind acest eveniment de importanță universală, ne amintim de cuvintele spuse către Iezechiel: “Vei afla că Eu sunt Domnul Dumnezeu și Eu îți dau viață!”

Iubiți credincioși,

Hristos a înviat! Și oasele goale vor fi înnoite! Hristos a înviat! Și făgăduința din veci s-a împlinit odată cu învierea Domnului, Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, căruia I se cuvine toată mărirea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

+ NATHANIEL

Din milostivirea lui Dumnezeu,

Arhiepiscop al Detroitului și al Episcopiei Ortodoxe Române din America